

него, още отъ първата дума закачамъ *митания*, че е лошо и че трѣбва да се махаме.

— Значи вий сте искали да заплашите К. Попова?

— Да, тази ми бѣше цѣльта.

— К. Поповъ! Вий казахте, че сте се бояли на всѣкъждѣ отъ Миларова. Твърдите ли това?

К. Поповъ: Твърдя, че азъ не давахъ да разбере той, че азъ съмъ се расколебалъ, защото азъ го мисляхъ, че той стои на своего рѣшение.

— Вий казахте, че тоже сте дприли случай да се отървете отъ тоя заговоръ, въ който не сте били искрененъ и че като сте казали на Миларова, слѣдъ случката съ револвера, че се отказвате и той доброволно се съгласилъ. Стоите ли на тия си показания?

— Да, стоя.

— Г-нъ Миларовъ! Гдѣ е истината? Той казва, че той ви е обявилъ, че иска да си отиде, а вий казвате, че вий сте го убѣдили да си отиде. Кое е вѣрното?

С. Миларовъ: Можете да си въобразите, г-да сѣдни, колко е тѣжка тази минута за мене! Не мож нищо друго да кажа, освѣнъ гдѣто рѣкалъ оня: „те су, те аллахъ“. Само това впечатление ми е останало, че той много по-лесно се съгласи, отъ колкото азъ се надѣвахъ. А въ тая минута трѣбва да се вземе прѣдъ видъ и това, че се забравятъ нѣкои работи, а стоятъ въ памѣтъта ония, които човѣкъ самъ е насочилъ, по-прѣди, да извърши.

— Значи, по тоя въпросъ нищо положително не можете да кажете. — Вий, слѣдъ като вече се рѣшихте да се откажете отъ заговора и се заловихте за собствено занятие въ Карнобатъ, нѣкакво писмо отъ Димотика получихте ли?

— Чини ми се че получихъ.

— Отъ кого и съ какъвъ подписъ?

— Не мож да помня.

— Познато ли ви е словото „Трипанитъ“

— Познато.

— Отъ гдѣ ви е познато.

— Чини ми се, че имаше такова писмо, но не помня; ако ми се прѣдстави, нѣмамъ интересъ да крия.

— За нѣкакъвъ прѣводъ се говори въ него.

— Сега си спомнямъ. Тамъ се говорѣше алегорически,